

Ord, uden med et eneste Forslag at foreslaa, at der ikke maatte være Prygl i dette Strafferegulativ. Det ærede Medlem vil jo meget godt erindre, at jeg søgte at skyde dette Spørgsmaal fra mig, at jeg ønskede, at man, saaledes som Lovforslaget gik ud paa, skulde her i Rigsdagen vedtage de paagældende Bestemmelser om Straffe, der maatte anvendes paa Straffeanstalterne. Men det ærede Medlem, sammen med de andre ærede Medlemmer, skød dette fra sig og skød det over paa mig. Jeg skal ligeledes minde om, at det ærede Medlem ikke med et eneste Ord udtalte sig mod, at der overfor disse Børn maatte anvendes Hustugt, ikke med et eneste Ord. Der var under hele den Forhandling kun en eneste, der udtalte Betænelighed med Hensyn til Anvendelsen af Hustugten. Det var mig, det var ikke det ærede Medlem. Jeg udtalte den Gang — det findes i Folketingstidenden for 1904—05, Spalte 3030 — efter at denne Hustugt var kommen under Omtale: „Jeg kan ikke nægte, at nogen Betænelighed har jeg ved denne Opfattelse, thi naar man kan give Forældrene en saa udstrakt Myndighed til at anvende Hustugt, som de ifølge Lovgivningen have, er det ene og alene begrundet i det særlige Familie- og Blodsbaand mellem Forældre og Børn.“ Selvfølgelig var det min Mening dermed at sige, at Blodsbaandet og Familiebaandet vilde medføre, at Forældre i alt Fald med ganske enestaaende Undtagelser kun anvendte Hustugt, naar den var absolut nødvendig og kun i en meget mild Form, og at jeg frygtede for at lægge denne Magt i de paagældende Forstanderes og Forstanderinders Haand. Men det ærede Medlem stemte gladelig for, at Hustugt skulde der være. Nu kommer det ærede Medlem og tager paa Veje, er rejst hele Jylland igennem og har holdt Folkemøder og Folke-domme om denne Sag. Jeg skal, som sagt, opsætte min yderligere Behandling af dette Spørgsmaal, der vil blive rig Lejlighed til at behandle det. Men jeg tror ikke, at det ærede Medlems Adfærd i denne Sag i det hele vil komme ham til Ære. Jeg erkender gerne, at det ærede Medlem ved forskellige Lejligheder har lagt for Dagen, at han har et varmt Hjerte for fattige og forladte Børn, men jeg tror rigtignok, at den Maade, hvorpaa han har ladet Hjertet løbe af med sig i denne Sommer, er ganske forfejlet og ganske uforsvarlig.

Det ærede Medlem for Slagelse (Lange) talte om Sindssygevesenet, om, at vi skulde

oprette flere Pladser paa Sindssygeanstalterne. Jeg skal derom sige, at i den Tid, jeg har været Justitsminister, er der blevet oprettet adskillige Pladser paa Sindssygeanstalterne, ca. 500 ny Pladser, dels paa de saakaldte Plejeanstalter og dels paa Sindssygeanstalten ved Viborg. Men tillige er der sket noget og er noget i Opmark, som peger henimod at skaffe bedre Plads paa Anstalterne, og det er det Forsøg, som paabegyndtes i Fjor med at anbringe de mere rolige sindssyge fra Sindssygeanstalterne i Familiepleje saa nær ved Anstalterne, at disses Læger kunne føre Tilsyn med dem. Paa dette Punkt gaar Regeringen i denne Rigsdagssamling et Skridt videre, idet der i et Lovforslag, som den højtærede Indenrigsminister har forelagt, findes Bestemmelser om, at den Hjælp, som Kommunerne yde til sindssyge, der ere anbragte i Familiepleje, ikke skal regnes for Fattighjælp. Det har nemlig vist sig at være en Hovedvanskelighed ved at benytte Familieplejen, at grumme mange af de Patienter, der kunde være Spørgsmaal om, vare Patienter, som vare indlagte af Kommunerne, og at, naar de skulde paa Familiepleje, havde Kommunerne ingen Hjemmel til at undlade at anse disse Udgifter for Fattighjælp.

Jeg kommer saa til et Brev, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) har været saa glad over, og som har spillet saa stor en Rolle i de sidste Dage. Jeg har skrevet det Brev, og jeg skal sige, hvorfor jeg skrev det. Det gik saaledes til, at en Søndag Aften, det var i Gaar for 14 Dage siden, traf jeg sammen med en af afdøde Køhlers nærmeste Slægtninge. Han fortalte mig, at der den foregaaende Dag, om Lørdagen, i „Middagsposten“ havde staaet et meget groft og ærerørigt Angreb paa Køhler, hvori der blev henvist til og bebudet, at der om Mandagen vilde komme en Fortsættelse, og han spurgte, om man dog ikke kunde gøre noget i den Henseende — jeg havde selv ikke læst den paagældende Artikel, jeg holder nemlig ikke „Middagsposten“, det er igen en af de Fantasier, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds udmærker sig ved — om der ikke kunde gøres noget derved, og saa tænkte jeg: Jo, det kan man godt forsøge, man kan forsøge en høflig Henstilling til den paagældende Redaktør ud fra den ganske jævne Betragtning, at en død Mand skal man lade hvile i Fred, især da han ikke kan forsvare sig. Og det Brev skrev jeg, og det Brev skammer jeg mig ikke